

LEREN EN VERANDEREN

Met knikkende knieën stapten we via de loodzware deur het kille gebouw binnen. Na een grondige screening van onze identiteitsbewijzen, konden we verder. Of dat dachten we toch. Ook ons vormingsmateriaal werd zeer uitgebreid doorgelicht. De toelating bleek niet helemaal in orde. Het kostte ons nog eens twintig minuten en ettelijke telefoontjes vooraleer we verder konden. De koekjes die we meebrachten om het ijs te breken, geraakten niet door de screening. *“Je hebt er toch niets aan, want dan komen ze nadien alleen maar voor de koekjes”,* werd ons toevertrouwd. Daar stonden we dan, op een plek waarvan je hoopt er nooit terecht te komen: in de gevangenis.

We werden begeleid naar de ruimte waar de erediensten plaatsvinden, daar zou de vorming doorgaan. We kregen nog een noodtelefoon mee en werden ingelicht over de procedure in geval van agressie. We hebben ervaring genoeg in het vormingswerk, maar elke eerste keer in een nieuwe omgeving en met een nieuwe groep, geeft je toch opnieuw kriebels. Reken er deze keer maar knikkende knieën en zweethanden bij.

De deelnemers verzamelden zich rond ons en we werden met argusogen bekeken. *Wie zijn ze? Wat komen ze doen? Wie heeft ze gestuurd?* Als deelnemer én cursusgever zich onwennig voelen, dan kan je best wat koekjes en koffie gebruiken om het ijs te breken bij aanvang van de vorming.... Deze keer niet dus. Na een korte kennismaking begonnen we aan ons verhaal. We zouden 5 keer samenkomen met deze groep, en in elke sa-

menkomst onderzochten we één aspect van het verhaal. We kozen voor het verhaal over de profeet Joesoef (in de christelijke en joodse traditie gekend als Jozef), een verhaal met vele ups en downs: verstoten worden, erkenning krijgen, verleiding, in de put zitten, broederliefde maar ook broederhaat en dromen in vervulling zien gaan. De opluchting was af te lezen aan de gezichten van de deelnemers, ook van de onze wellicht. Het herkenbare verhaal en de relevantie ervan in onze huidige samenleving deed de deelnemers openbloeien.

We gingen nadien nog vier keer binnen in het gebouw met de loodzware deuren. Nog viermaal ‘moeizaam’ binnen geraken om ons gedeelde verhaal verder te schrijven. De deelnemers bleven terugkomen, zelfs zonder koekjes, en stelden zich steeds opnieuw open om aan de slag te gaan met hun eigen

verhaal. Wat begon als een spannend vormingstraject met zeer veel drempels en vragen, werd uiteindelijk een boeiend proces dat werkte als een verademing voor de deelnemers. *‘Daar binnen’* moet je leren berusten in je lot, maar de deelnemers putten hoop uit het besef dat verandering, ook *‘daar binnen’*, in eigen handen ligt.

Deze vorming was niet anders dan andere vormingen bij Motief. *‘De plek waar je voeten staan, bepaalt je blik op de werkelijkheid.’* Het is geen onbekende zin voor wie al eens een vorming bij Motief volgde. Het is het uitgangspunt bij uitstek om verandering te creëren. Ook dit was leren én veranderen. En niet enkel voor de deelnemers.

Leila Clement

Educatief medewerker Motief